

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbata.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strelnătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 20.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr.
pentru fie-care publicare.

Nr. 6431 Scol.

Notificare oficială.

Esceleția Sa domnul ministru de culte și instrucțiune publică prin emisul dto 29 Novembre a. c. Nr. 46,173 comunică consistoriului, că fostul învățătoriu romano-catolic din Felső-Szilvágy, Nagy Sándor, condamnat la 3 ani închisoare și 6 ani perdere de oficiu pentru atac contra pudiciției, este oprit dela cariera învățătorească.

Sibiu, din ședința consistoriului archidieceșan, ca senat scolaru, ținută la 8 Decembre, 1888.

Nicolau Popea m. p.,

archimandrit și vicariu arhiepiscopesc.

Sibiu, 14 Decembre.

Legăturile de alianță între monarchia noastră și celelalte puteri centrale în loc să se întărească devin tot mai slabe. Mai dîlele trecute presa germană a ridicat atacuri vehemente contra monarchiei, invinuinđ în deosebi pe contele Taffe pentru politica internă, inaugurată de 10 ani încoace, și care ar sta în flagrantă contradicere cu politica esternă.

Abia s'au domolit atacurile, abia s'au linistit spiritele din incidentul iubileului bunului nostru monarch, și altă putere aliată, ce a drept nu în mod oficios, dar în mod destul de bătător la ochi, a sərbătorit la 20 Decembre aniversarea omoririi asasinului Oberdank, a acelui asasin, carele stând în serviciul iridentei italiene, a aruncat bombe spre a nimici viața monarchului nostru.

Luata aceste doue întemplări, presa din Germania și demonstrațiunile studenților italieni numai superficial, ușor trecem la ordinea dîlei preste ele, ca peste unele lucruri, ce se întemplă din partea oamenilor estremi, cari nu au mari legături în popor, și cari în urma urmelor nu sunt în stare a da lucrurilor un alt fason.

Cu totul tot din altă parte trebuie privite lucrurile, căroră a le detrage din însemnătate, este a lăsa scânteile, ca să se prefacă în flacări. Austria veche a cedat Italiei ce e drept la 1866 prin pacea dela Viena din 3 Octobere, Lombardia și Veneția, sancționând în modul acesta unitatea Italiei în mod solemn, și Italia oficioasă este mulțămită cu rezultatele dobândite la 1866, dar Italia neoficială, tinerimea universitară, lumea profesorilor și dascălilor italieni, mereu pregătesc opiniunea publică în favorul redobândirii Triestului și Trientului precum și a părților acoloră din Tirol, cari sunt locuite de

italieni, și numai așa ne putem esplica, că măsurile paliative, luate de guvernul italian, pentru de a oprî sərbătorirea aniversării morții lui Oberdank nu au putut avea eflucul dorit. Presa italiană serioasă condamnă, ce e drept, sərbătorirea unei crime comise contra unui suveran, carele este un esemplar de bunătate, un esemplar de părinte pentru popoarele încredințate conducerei sale, dar cu aceasta cale ca și când ar voi să dea lumii să înțeleagă, că nu de sərbătorirea unui asasin e vorba, ci vorba e de o idee, pe care italienii au conceput-o, și pentru care mai au speranță să mai verse sânge spre a o realiza.

Privit lucrul din acest punct de vedere vedem, că alianța monarchiei noastre cu puterile vecine din centru, nu e tocmai pusă pe bazele cele mai solide, și ca iridenta italiană, o să-și ridice capul, când ne va fi lumea mai dragă, și vor scîi să se îngrijască francesii, dacă e vorba, tot așa de bine ca și muscalii.

Ca și când aceste simptome nu ar fi de ajuns, mai sosesc sciri, cari confirmară, că regele Milan al Sêrbiei s'ar fi aruncat „auf Gnade und Ungnade” în brațele țarului muscălesc, și tot atunci ca din senin crisa ministerială în Bulgaria, ca așa monarchia noastră deodată să se vadă încungiurată de toate părțile de dușmani veduți și neveduți. În fața acestora aksioma: „si vis pacem, para bellum” este evidentă, evidente sunt măsurile luate pentru înmulțirea armatei, pentru întregirea marinei austro-ungare și evident este, că Austro Ungaria în prima linie trebuie să conteze numai și numai la forțele sale, ear alianța cu vecinii trebuie să se considere totdeauna în linia a doua. Popoarele din monarchie au fost totdeauna scutul tronului, ele au să fie și în viitoriu și tocmai de aceea este bine ca acele popoare, cari încă nu au fost considerate până acuma să nu fie trecute cu vederea; având în vedere marile sacrificii, ce să așteaptă dela ele.

În Cislaitania să pune un deosebit pond pe dorințele cetățenilor de diferitele limbi, egal e acolo germanul cu cehul; polonul cu românul, și toți la olaltă pe întrecute emulează de a se face părtași de beneficiile culturai, de beneficiile industriei, ținând cont de principiul, că bunăstarea materială stă în strênsă legătură cu cea morală și intelectuală. Sunt și acolo certe, sunt chiar și frecări, dar ele se aplanează totdeauna în fața evenimentelor mari, aceste nu găsesc acolo decât sudiți austriaci și nimica alta. Ademenirile germane din Prusia nu prind până acum la nemții din Austria, momelele muscalilor nu află resunet în inimile cehilor, cu un cuvânt toți se simt bine în cadrele legii, votate cu concursul tuturor cetățenilor din cealaltă parte a monarchiei.

La noi la aparință s'ar păré, că stăm mai bine s'ar păré, că dorințele cetățenilor amuțesc față de munificența, de care sunt părtași din partea statului unguresc, fie-care are numai să se bucure, că e cetățean al Ungariei, în care libertatea înflorește, legile sunt blânde și umane, progresul cel fac toți este uriaș și nespus, așa s'ar păré, căci lumea așa e informată de cătră presa maghiară; condusă de șovinisti și de jidani, cari au interes ca să nu fie lucrurile prezentate în adevărata lor culoare — și doamne, ce departe stă realitatea de cele ce să spun și ni se presintă ca nisce povesti din 1001 de nopti. Oare nu ar fi la loc și la timp ca să vadă oamenii lucrurile cum sunt și cum ar trebui să fie, cu deosebire acum, când nici cel mai dibaciu diplomat nu poate prevedé de pe o dî pe alta, ce se poate întempla și când noi mereu strigăm după dreptate și nimica altceva!

Revista politică.

Necesitatea încheerii unei convențiuni și ruperea cu răboiul vamal dintre monarchia noastră și regatul României devine tot mai tare simțită, atât la noi, cât și în regatul vecin. Numai așa se esplică lucrul, că de un timp încoace atât în cercurile conducătoare din monarchia noastră, cât și în cele de dincolo, se dă o mare atențiune acestei cestiuni, și presa la rëndul ei nu rămâne în urmă cu discuțiile și comentările sale.

În dîlele trecute ministrul de esterne român, dl Petru Carp, a declarat, că negocierile în privința încheerii convențiunei vamale nu s'au sistat pentru totdeauna, precum se credea, ci ele continuă. Bărbații încredințați ai României și dau toate silințele a o scoate la liman și sperează, că lucrul se va și realiza. Foile din capitala României merg mai departe și accentuează, că numitul ministru se ocupă chiar cu un proiect, referitoriu la concesiunile, ce le va putea face România și mai ales în cestiunea vitelor, care dupăcum a declarat dl Carp, este singurul obiect, care pune mai mare stavilă realizării contractului între aceste doue state. Se crede chiar, că pe lângă unele condițiuni, guvernul român ar fi aplicat a ceda guvernului ungar, că să primească, sau să nu primească vite din România, ca să se aducă în Ungaria. Foile vieneșe dau o foarte mare însemnătate declarărilor ministrului român și doresc, ca contractul să se încheie cât mai în grabă, fiind Austria mai strimtorată în aceasta cestiune ca Ungaria. Nu și pot ascunde însă temerea, că astfelu de declarațiuni s'au mai făcut încă și sub guvernul

FOIȚA.

Documente pentru limbă și istoriă.

Tagebuch

über die bischöflichen Berathungen in Wien.

(Urmare).

52. Sonntag am 22 Juni um sechs Uhr Nachmittags erschienen der gestrigen Verabredung gemäss in dem Quartir des Patriarchen die Bischöfe von Pakratz, Dalmatien und Siebenbürgen, und warteten auf die Ankunft der anderen zwei Bischöfe von Bukowina und Karlstadt, und da diese nicht kamen, ging der Dalmatiner zum Patriarchen hinein, und befragte ihn über den Stand der Dinge, welcher im antwortete: dass er bis zur Stunde noch keine weitere Kunde darüber habe, sonach seine Abreise für Morgen verschoben werde müsste. Als nun der Patriarch von dem Dalmatiner erfuhr, dass in dem vorderen Zimmer noch zwei Bischöfe wären, die der gestrigen Verabredung gemäss ihn zu sprechen wünschen, entgegnete er, dass die Bischöfe nicht nōthig hätten, zu ihm zu kommen, und sich über den Sachverhalt zu erkundigen, indem er sie selbst zu sich einladen wird, falls höheren Orts eine Entscheidung

über die schwebende Frage kommen sollte. Sonach gingen diese drei Bischöfe auseinander.

53. Montag am 23-ten Juni meldete der Siebenbürger dem Herrn Kultus-Minister schriftlich, dass er heute Abend mit dem nach Pest abgehenden Train seine Rückreise anzutreten gedenke, zumal er jetzt, nachdem die Berathung über die Angelegenheit des Bischofs Athanatzkovic's Samstag am 21-ten abgehalten worden ist, — die Versammlung der Bischöfe dem Sinne des hohen Ministerial-Erlasses vom 15-ten d. M. gemäss für geschlossen erachte. Hierauf lud ihn der gelobte Herr Minister zu sich und eröffnete ihm, dass Höchderselbe die Dringlichkeit der Rückkehr der Bischöfe in ihre Diöcesen wohl einsehe, dennoch aber ersuchen müsste, dass man noch ein Paar Tage warten möchte; wesshalb die Abreise des Siebenbürgers ausblieb.

54. Am 13/25-ten Juni erlies der Patriarch eine Zuschrift Nr. 485 an sämtliche Bischöfe, mittelst deren er ihnen verkündiget, dass als er heute bei Sr. Majestät in der Audienz war, ihm die Allerhöchste mündliche Versicherung über eine von Sr. Majestät bereits unterzeichnete und baldigst zu erfolgen habende tröstende Resolution in Betreff der Kirche ertheilt gewesen zu sein, welche Allerhöchste Resolution, wenn ihm wird zugeschickt werden, er nicht säumen werde, dieselbe zur Kenntniss der Bischöfe

zu bringen. Ferner verkündiget er den Bischöfen auch seine morgen anzutretende Abreise von Wien.

55. Am 26-ten soll der Patriarch in der frühesten Morgen-Stunde vor der Abfahrt des Dampfschiffes eine höhere Ordre bekommen haben, wodurch ihm angedeutet worden sein soll, seine beabsichtigte Abreise aufzuschieben. Er trug dieser höheren Ordre die gehörige Rechnung, und ist nicht, wie er in seinen gestrigen, den Bischöfen zugeschickten Schreiben erwähnte, abgereist. Somit haben auch die Bischöfe ihre Abreise für diesmal aufgegeben, da sie mit Grund die Bevorstehung der über die Bacsar Sache baldigst zu erfolgende Entscheidung vermutheten.

56. Am 27-ten lud der Patriarch die Bischöfe auf 12 Uhr Mittags zu sich ein, und nachdem diese erschienen sind, las er ihnen das unterem 26-ten dieses an Ihn gerichtete Allerhöchste Handbillet vor, worin angezeigt wird:

1. Dass die Anfechtung der Bischof Athanatzkovic'schen Transferirung nach Bacsar mit Missfallen vernommen wurde;

2. Die unverzügliche Ertheilung der erzbischöflichen Bulle für den translocirten Bischof Athanatzkovic's anbefohlen wird;

3. Dass falls der Patriarch kirchlicher Vergehungen den Bischof Athanatzkovic's beschuldigen zu müssen glaubt, er dies anzeigen möchte, und es

